

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte na neverejnom zasadnutí 25. augusta 1994 po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Smatanom, Banská Bystrica, Horná ul. 51, vo veci porušenia jeho základných práv a slobôd a vo veci porušenia § 51 zákona č. 36/1964 Zb. opatrením Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a naň nadväzujúcim rozhodnutím Slovenskej národnej rady č. 65 z 27. novembra 1990 takto

r o z h o d o l :

Ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] sa o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach bola Ústavným súdom Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky v Brne (ďalej len „federálny Ústavný súd“) postúpená ústavná sťažnosť a celý spisový materiál [REDAKOVANÉ]. Návrh bol 29. apríla 1993 zapísaný do registra pod spisovou značkou I. ÚS 50/1993.

V návrhu, ktorý bol na výzvu federálneho Ústavného súdu doplnený a konkretizovaný, žiadal [REDAKOVANÉ], zastúpený advokátom JUDr. Jánom Smatanom, začatie konania o ústavnej sťažnosti proti inému zásahu Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a uzneseniu Slovenskej národnej rady zo dňa 27. novembra 1990. Žiadal vydať nález, ktorým by bolo konštatované, že Opatrenie Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorým inicioval rozhodnutie Slovenskej národnej rady č. 2280/1990 zo dňa 27. novembra 1990 o odvolaní [REDAKOVANÉ] z funkcie sudcu z povolania Krajského súdu v Banskej Bystrici je porušením jeho základných práv a slobôd a zároveň je porušením zákona č. 36/1964 Zb. v ustanovení § 51.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) 2. júla 1993 vyzval zástupcu navrhovateľa, aby návrh na začatie konania doplnil, ktoré základné práva alebo slobody boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené.

V podaní doručenom Ústavnému súdu 27. júla 1993 sa udáva, že opatrenie ministra spravodlivosti, ktorým inicioval rozhodnutie Slovenskej národnej rady č. 2280/90 sa dotýka navrhovateľovej osobnej cti, dobrej povesti, čo on zároveň považuje za neoprávnené zasahovanie do súkromného a rodinného života, ktorých nedotknuteľnosť je garantovaná článkom 19 odsek 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa tvrdenia navrhovateľa spomínané opatrenie vychádzalo, „ako je to zrejmé, z nepráv a výmyslov obsiahnutých v návrhu predsedu krajského súdu, ktoré boli ďalej akceptované a nesporne sa významným a hrubým spôsobom dotkli jeho ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, ako aj dobrej povesti“. Ďalej sa v návrhu uvádza, že týmto došlo tiež k ohrozeniu existencie jeho osoby a jeho rodiny.

Ústavný súd listom z 8. septembra 1993 požiadal v súlade s § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov o zaslanie opatrenia Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, na základe ktorého predložil Slovenskej národnej rade návrh na odvolanie [REDAKOVANÉ] z funkcie sudcu z povolania; žiadal tiež zaslať návrh Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na odvolanie menovaného z funkcie sudcu. Listom doručeným 1. októbra 1993 Ústavnému súdu Slovenskej republiky riaditeľ sekcie personalistiky a ekonomiky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky oznámil, že iné opatrenie než návrh na odvolanie [REDAKOVANÉ] v tejto súvislosti prijaté nebolo. V prílohe listu poslal požadovaný návrh na odvolanie.

Podľa čl. 6 ústavného zákona č. 91/1991 Zb. o Ústavnom súde Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a podľa § 59 ods. 1 zákona č. 491/1991 Zb. o organizácii Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a o konaní pred ním, tento Ústavný súd rozhodoval o ústavných sťažnostiach, ktoré mohla podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdila, že opatrením, právoplatným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu verejnej moci bolo porušené jej základné právo alebo sloboda, zaručené ústavným zákonom Federálneho zhromaždenia alebo

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách Českou a Slovenskou Federatívnou Republikou ratifikovanými a vyhlásenými.

Návrh sťažovateľa doručený federálnemu Ústavnému súdu 21. septembra 1992 smeroval najskôr k preskúmaniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 21/92, pričom poukazoval na to, že procesné nedostatky jeho podaní na súdoch nemôžu „z civilného procesu vylúčiť právo na žalobu ako relatívne samostatného práva petičného“.

Na upozornenie federálneho Ústavného súdu, aké náležitosti musí mať návrh na začatie konania o ústavnej sťažnosti, [REDAKOVANÉ] doručil tomuto súdu prostredníctvom advokáta JUDr. Jána Smatanu nový návrh 30. novembra 1992.

Federálny Ústavný súd do 31. decembra 1992 o veci nerozhodol a s ohľadom na jeho zánik v dôsledku štátoprávnych zmien, postúpil vec Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 2 ústavného zákona č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, právomoc prislúchajúcu ku dňu zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky Ústavnému súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky vykonáva od 1. januára 1993 vo vzťahu k orgánom, inštitúciám a občanom na území Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak ústavný zákon Slovenskej republiky neustanoví inak. Podľa Ústavy Slovenskej republiky účinnej od 1. októbra 1993 patrí pôsobnosť v týchto prípadoch Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ktorý po začatí svojej činnosti (15. 2. 1993) pokračoval v konaní vo veci, podľa Ústavy Slovenskej republiky a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.

Podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (účinnej od 1. októbra 1992 s výnimkou niektorých ustanovení pri rozhodovaní v danej veci nemajúcich význam) a podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. môže Ústavný súd rozhodovať len o ústavných sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy

a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ako už bolo uvedené, aj v podaní (doplnok k pôvodnému návrhu), ktorý bol doručený Ústavnému súdu Slovenskej republiky, sťažovateľ uvádza, že jeho návrh na začatie konania o ústavnej sťažnosti smeruje proti zásahu Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, opatrením ktorého bolo iniciované rozhodnutie Slovenskej národnej rady č. 2280/90. Týmto opatrením boli podľa navrhovateľa porušené konkrétne ľudské práva, ktoré v návrhu uvádza.

Navrhovateľ svoj petit uvedený v pôvodnom znení návrhu nezmenil. Opatrenie, t.j. návrh Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na odvolanie [REDAKOVANÉ] z funkcie sudcu z povolania, ani uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky č. 65 (sťažovateľ uvádza č. 2280/1990, čo je číslo písomnosti v podacom denníku), ktorým bol menovaný z tejto funkcie odvolaný, nemajú povahu rozhodnutí ústredného orgánu štátnej správy, ktoré upravuje čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. Nie je vydané v konaní, ktoré upravuje správny poriadok, alebo iný osobitný predpis. Ústavný súd nie je príslušný preskúmať iné rozhodnutie, ako právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy vydané v správnom alebo v osobitnom administratívnom konaní, aj to len za predpokladu, že porušeným základným právam a slobodám neposkytuje ochranu iný súd.

Ochranu porušených základných práv, ktoré sťažovateľ v návrhu namieta poskytujú všeobecné súdy v konaní o ochrane osobnosti. Toto právo je nepremlčateľné, a je len na sťažovateľovi, či ochranu porušených práv bude uplatňovať na príslušnom súde.

Ústavný súd Slovenskej republiky je orgánom ochrany ústavnosti.

Právo sudcu z povolania vyjadriť sa k obsahu návrhu na jeho odvolanie z funkcie sudcu nie je základným právom občana chráneným Ústavou Slovenskej republiky, ale je právom upraveným v § 51 ods. 2 druhá veta zákona č.36/1964 Zb. v znení zákona č. 156/1969 Zb., a preto jeho porušeniu Ústavný súd Slovenskej

republiky nemôže poskytnúť v petite ústavnej sťažnosti sťažovateľom navrhovanú ochranu.

Ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, pretože k porušeniu základných práv nedošlo právoplatným rozhodnutím orgánu štátnej správy, a teda v súlade s § 54 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Z týchto dôvodov Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach, 25. augusta 1994